

Купалися в промінні уявної перемоги.
Такі довірливі.
Такі сліпі.
Такі запізнілі...
Підлога здригнулася ще дужче. Камінь пронизали перші тріщини.
То ось який у них задум!

ПЕРШИЙ РОЗДІЛ

— **Ц**е страшний сон охоронця, — бурмотів Зендор, стискаючи руків'я гігантського чорного меча величезною долонею.

Через писклявий голос він більше нагадував балакучу мишу, ніж дужого воїна.

Повз них промчало кілька унікумів. Зендор притягнув Софі до себе, бо галаслива юрба взялася підстрибувати, щоб лускати бульбашки, наповнені цукерками. Ті бульбашки летіли одна за одною поміж сяйливих кришталевих дерев. Дітлахи довкола гасали атріумом, підлогу якого засипало конфеті.

Всі одягнені в бурштинові форми третього рівня. Мантії маяли, коли учні підстрибували, щоб вхопити солодощі, пляшку соковичного соку чи якийсь гарно запакований подарунок із довгих білих ковпаків доброчесності, прикріплених до кожної шафки.

Святкування проміжної сесії — давня традиція Фосфоренції. Однак Зендор сприймав її радше як загрозу. І Софі чудово розуміла його побоювання.

Батьки, що тинялися звивистими коридорами.

Обличчя, яких вона не впізнавала.

Кожен з них міг бути повстанцем.

Негідником.

Ворогом.

Зендор бачив, як Софі висмикнула вію. Нервова звичка повернулася до дівчини.

— Не хвилюйся, нічого не станеться, — запевнив охоронець і загорнув пасмо білявого волосся їй за вухо. Напрочуд ніжний рух як на войовничого гобліна заввишки два метри з лишком.

Як добре, що Зендор знову поруч! Особливо після того, як Софі мало не втратила його у битві на горі Еверест. Утім, Зендор тепер був не єдиним гобліном у Фосфоренції. Кожне з шести крил академії патрулював окремий гоблінський патруль. Ще дві групи охороняли її неозорі території.

Окрім того, Рада розставила вартових по всіх Загублених містах.

Їй довелося.

Огри досі погрожували війною.

Відтоді як Софі із друзями повернулися з підпілля під захистом Чорного лебедя минуло тільки три тижні, а Небачені встигли підпалити головні ворота, що вели до Заповідника, й проникнути до архівів Атлантиди.

Софі здогадувалася, кого шукали повстанці в ельфійській секретній резервації тварин. Очевидно, вони не знали, що дівчина вмовила Раду відпустити цінних алікортів на

волю. А ось навіщо їм здалися архіви — залишалося для неї загадкою. Рада вносила до реєстру всі відомості про кожного народженого ельфа. Однак ніхто не хотів сказати Софі, чи вдалося зловмисникам змінити або викрасти бо-дай якісь файли.

Бульбашка луснула об голову Софі. Зендор схопив коробку Претлаз, яка з неї випала.

— Якщо ти збираєшся це з'їсти, я спершу мушу перевірити, — пояснив їй.

Широкий плаский ніс Зендора не винюхав у цукерках якоїсь отрути, але гоблін вирішив ще додатково оглянути значок, перш ніж віддати коробку Софі. Кожну партію Претлаз випускали зі спеціальними колекційними значками. Раніше Чорний лебідь користався ними, щоб надсилати дівчині послання.

Як тільки охоронець вивудив із коробки невеличкий оксамитовий мішечок, рука дівчини мимоволі потяглася до ланцюжка, на якому вона носила еліксир проти алергії. Поруч висів срібний значок із місячним жайворонком. Його подарувала їй Калла. Тепер він слугував нагадуванням про втрачену подругу і символом ролі, яку Софі мала зіграти. Тільки от дівчина досі не знала, в чому суть цієї ролі.

— Здається, тут усе добре, — промовив Зендор і передав їй значок з крихітним бубрі. Це був дивакуватий чорний птах з яскраво-жовтим хвостом. — Аж не віриться, що це просто значок.

Софі теж не вірилося. До того ж Чорний лебідь уже починав нервувати її своєю затяжною мовчанкою.

Ані записок. Ані якихось натяків. Жодних відповідей під час коротких зустрічей.

Найпевніше, вони перегруповували свої лави. Здавалося, це триває вже цілу вічність.

Добре, що хоча б Рада не сиділа склавши руки, а скерувала гоблінів патрулювати вулиці й намагалася влаштувати з ограми саміт, щоб укласти з ними мир. Натомість Чорний лебідь мав би хоча б...

Взагалі-то Софі й сама не знала, чим він мав би займатися.

Проблема була в тому, що її друг приєднався до ворога.

— Ось ти де! — озвався позаду неї знайомий голос. — Я вже почав думати, що ти нас уникаєш.

Непідробний хрипкий акцент одразу ж видавав свого власника. Хоча Софі воліла б, щоб ці жартівливі слова за її спиною належали іншому хлопцеві.

Фітц у формі п'ятого рівня мав такий самий неперевершений вигляд, як і завжди. А втім, ідеальна усмішка хлопця контрастувала із сумним поглядом його очей кольору морської хвилі.

Останні події шокували всіх її друзів, однак для Фітца то була справжня катастрофа.

Бо він зазнав подвійної втрати. Брат і найкращий друг приєдналися до Небачених.

Зрада Алвара зробила його підозріливим. Тепер він сумнівався в кожному своєму спогаді.

А як бути зі зрадою Кіфі?

Про це він навіть говорити не міг. Взагалі нічого.

Утім, Софі не так часто випадала нагода підняти цю тему. Бо ж правду знала тільки жменька осіб.

Усі інші повірили в майстерно вигадану Чорним лебедем брехню, що Кіфі потрібен час, аби пережити зникнення матері.

Навіть Рада ні про що не здогадувалася, тож Софі сподівалася, що все так і залишиться надалі. Що менше знав загал, то легше буде повернутися Кіфі.

Якщо він сам надумає повернутися.

— Ти в нормі? — поцікавився Фітц, нагадавши, що вона забула привітатися. — Сподіваюся, ти не забиваєш собі голову сесією. Нема шансів, щоб ти щось завалила.

— Важко сказати...

Фотографічна пам'ять дійсно допомагала Софі, але вона заледве могла зосередитися на заняттях. Щиро кажучи, вона відсунула іспити на другий план, якщо не ще далі. Софі більше не була тою дівчиною, яка вважала, що вилетіти з Фосфоренції рівнозначно кінцю світу. Хоча минув лише рік, вона встигла пережити викрадення, мало не загинула, побувала у вигнанні із Загублених міст і допомогла врятувати всю расу гномів від винищення мором. Ба більше, вона проникла до столиці огрів і долучилася до руйнації половини їхнього міста. До речі, сталося це тому, що Рада ніяк не наважувалася висунути нові умови миру між ельфами й ограми.

— Розслабся, — сказав Фітц, бо в голові дівчини вже вихоріла жахлива картина потворних огрів, які маршують осяяними вулицями ельфів. — Ми зараз мали б святкувати.

Вона відчула, що Фітц з усіх сил старається бути радісним. Саме цим вони зараз займалися.

Старалися, як могли.

Чекали.

Сподівалися.

— Зажди, я заберу свій ковпак доброчесності, — попросила Софі й рушила до своєї шафки, не чекаючи

відповіді. Довгий ковпак доброчесності, кінчик якого постійно загинався, був обов'язковим аксесуаром під час сесії. Його розробили, щоб блокувати телепатичні здібності й нікому не дозволяти списувати. Щоправда, такий головний убір не міг завадити надздібностям Софі. Після іспитів ці ковпаки ставали мішечками для подарунків. Кожен охочий міг вкинути до них смаколик чи якусь іншу дрібничку.

— Мені доведеться перевірити всі твої подарунки, перш ніж ти їх відкриєш, — попередив Зендор, допомагаючи Софі зняти переповнений капелюх.

— Так навіть краще, — вирішив Фітц. — Поки він цим займатиметься, відкрий подарунок від мене.

Хлопець дістав з кишені мантиї невеличку коробку й передав Софі.

Опаловий обгортковий папір вилискував відтінками синього, а сам пакунок оперізувала шовкова стрічка кольору морської хвилі. Дівчина навіть захвилювалася, чи не дізнався Фітц про її улюблений колір.

І сподівалася, що він хоча б не збагне, чому цей колір так їй подобається...

— Сподіваюся, цьогорічний подарунок припаде тобі до душі, — сказав Фітц. — Біана зізналася, що загадочка стала повним провалом.

Ручка, яка писала загадками, дійсно розчарувала Софі, однак...

— Впевнена, що мені сподобається, — кивнула вона. — До того ж мій подарунок — теж нудьга чорна.

Зендор вирішив, що похід на закупи до Атлантиди надто ризикований, тож весь учорашній день Софі провела за випіканням подарунків для друзів.